

NEUROPA

Af Asger Aamund, den 3. juni 2016

Ved et præsidentvalg er det skik og brug, at den sejrende kandidat modtager lykønskninger fra sine internationale kolleger. Det er også sædvane, at man ikke taler ondt om den tabende part. Denne høflige tradition blev brudt, da det østrigske præsidentvalg endte med en hårfin sejr til den grønne kandidat Alexander van der Bellen. I stedet for at ønske van der Bellen tillykke med sejren drejede de officielle udenlandske kommentarer sig mere om lettelsen over at blive forskånet for et Østrig med en 'højrepopulistisk' præsident i skikkelse af Norbert Hofer fra FPÖ (Det Østrigske Frihedsparti). Tyskland: 'En sten er faldet fra Europas hjerte'. Italien: 'Vi drager et lettelsens suk'. Frankrig: 'En lettelse, at østrigerne har afvist populismen og ekstremismen'. Hvor meget østrigerne afviste 'populismen' står dog hen i det uvisse. Som Stalin så klogt udtrykte det: "Ved en folkeafstemning er det ikke så vigtigt, hvem, der stemmer. Det er mere vigtigt, hvem der tæller stemmerne op". Det viste sig hurtigt efter valget, at der ikke var overensstemmelse mellem antal stemmesedler og de afgivne stemmer. Det blev konstateret i Linz og frem for alt i valgkredsen Waithofen, hvor vælgerne havde været særdeles aktive og dynamiske. I det hedengangne Sovjetunionen rapporterede myndighederne altid om en valgdeltagelse på omkring 98 procent. Denne rekord blev klart slået i Waithofen, der kunne opvise en valgdeltagelse på hele 147 procent.

FPÖ-kandidaten Norbert Hofer havde klart besejret alle konkurrenter i første valgrunde, hvor han høstede hele 34 procent af stemmerne mod den senere vinder van Bellens 21 procent. Men så viste det sig, at de 700 000 brevstemmer vendte rundt på alle prognoser og gav van Bellen sejren med 63 procent af brevstemmerne. Valgskandalen i Linz og Waithofen sammenholdt med det højst usædvanlige resultat af brevstemmerne og ikke mindst det meget høje antal blanke stemmesedler, der pludselig optrådte i anden valgrunde førte til mistanke om udbredt valgsvindel. Det østrigske indenrigsministerium har nu tøvende taget sagen op og bedt anklagemyndigheden om at undersøge, om der er hold i beretningerne om systematisk valgsvindel. Det er altså systemet, der skal undersøge sig selv, så vi får sikkert en rapport, der konkluderer, at nok har man kunnet konstatere mindre uregelmæssigheder, men ikke i et omfang, der motiverer et omvalg, hvad der ellers ville være den eneste fair og anstændige løsning.

Det interessante i denne sag er ikke så meget det lokale valg i Østrig, men mere de politiske reaktioner i EU-kommissionen. Hvis det nu havde været Norbert Hofer, der havde vundet en snæver sejr, ville EU med garanti have krævet omvalg, hvis der havde kunnet rejses den mindste tvivl om stemmeafgivningen. Nu hører vi ikke en lyd fra EU-toppen, der gerne vil have denne sag lagt bag sig. Det var jo den rigtige mand, der vandt, så skulle vi ikke se at komme videre? EU har erklæret krig mod Europas nationalkonservative partier og forfølger dem skånselsløst med perfide midler. De nationalkonservative bevægelser er forskellige, men de har det fællestræk, at det er Gud, Konge og Fædrelandspartier, der vil beskytte kultur, hjem og hjemstavn. Og så er de modstandere af det politiske EU og af den stigende dominans fra den arabiske antidemokratiske kultur, der aldrig kan forenes med de europæiske frihedstraditioner.

Forrest i kampen mod de nationalkonservative partier står formanden for EU-Kommissionen Jean Claude Juncker, der var klar til at lancere en omfattende EU-boycot af Østrig, hvis Hofer havde vundet. Juncker, der har stemplet Ungarns folkevalgte præsident Viktor Orban som 'fascist', har blæst til kamp mod 'højrefløjspartierne', der skal udelukkes fra debat og dialog, som Juncker udtrykte det. I Danmark betyder det, at de lunkne medløbere, Venstre, Radikale, Socialdemokraterne, SF og Konservative er på Junckers positivliste. Fjenderne er DF, Liberal Alliance og Nye Borgerlige, når de kommer i Folketinget. EU kommissionen er således parat til at svinge flodhestepisken over de nationalkonservative og liberale EU-skeptiske bevægelser. Og Kommissionen har nu fået midlerne til det i form af artikel 7 TEU i Nice Traktaten,

(vedtaget i Folketinget i 2001), der giver EU Kommissionen vide beføjelser til krasse disciplinarmidler mod medlemsstater, der forbryder sig mod 'EU's retsstatsprincipper og EU's fundamentale værdier'. EU iværksatte en skændig og højest udemokratisk boykot mod Østrig i år 2000 udelukkende, fordi netop FPÖ blev optaget i den østrigske regering. Boykotten blev gennemført som en ren sørøveraktion uden lovhjemmel i EU traktaterne, men med opbakning fra alle daværende 12 EU lande inklusive Danmark.

I Sovjetunionens straffelov havde Stalin og hans bøddler stor glæde af den paragraf, der handler om 'forbrydelser mod statens sikkerhed'. Denne gummiparagraf sendte millioner af uskyldige mennesker i døden eller kz-lejr. For kunne man ikke blive dømt for andet, kunne man altid have forbrudt sig mod statens sikkerhed. EU Kommissionen har utvivlsomt ladet sig inspirere af Stalins forfatning til sin egen straffelov, der nu kan udløse bøder, boykots og udelukkelse, hvis man forbryder sig mod 'EU's fundamentale værdier'. EU har allerede iværksat disciplinarsager mod flere østeuropæiske lande, som ikke vil makke ret og lade sig oversvømme af migranter fra Nord- og Vestafrika. Man må inderligt håbe på, at den britiske befolkning er opmærksom på EU Kommissionens intolerante og bizarre værdipolitik og trækker stikket ved folkeafstemningen den 23 juni. Vi trænger til en europæisk ny-ordning, hvor et frit Storbritannien kan fastholde de europæiske lande i et konstruktivt teknisk og kommercielt samarbejde og så lade Merkel og Hollande sammentømre den tætte politiske føderative stat, de så gerne vil have.

Men hvis det går som Junckers gerne vil have det, vil en tidligere tysk rigskansler smile i sin grav: det gik ganske vist ikke helt som man kunne ønske, men et jødebrit, centralstyret Neuropa med Tyskland som omdrejningspunkt er nu heller ikke så ringe endda.